

Зеленитѣ иглички

Насѣдали сме край огнището на колело. Баба врътка чекръчето и то трака, като каручка. Плюмчи си сухитѣ прѣсти и скубе кжделята. Дѣдо Спасѣ смуче отъ голѣмия чибукъ и пуха като влакъ.

Навѣнка вали едѣръ снѣгъ и бързо затрупва кжщитѣ.

— Дѣдо? — връткамъ глава азъ и скубамъ дѣдо за мустацитѣ.

— Що, сине?

— Защо само борѣтъ не пожълтява зимно време? Затрупва го снѣгъ, замръзватъ му игличкитѣ, а все си остава зеленъ. Като го изпуха вѣтърѣтъ, щръква пакъ веселъ, като кукурякъ!

— Защото е свещено дърво!

— поклаща глава дѣдо Спасѣ.

— А защо е свещено дърво?

— Стой мирно и слушай!

— рече той, извади чибукъ, а азъ залепихъ буза за колѣното му.

— Нѣкога царувалъ отъждѣ Бѣло море прочутиятъ царъ Иродѣ. Като огрѣла голѣмата звезда, той изтрѣпналъ, свѣтнаи дълбокитѣ му очи отъ гнѣвъ. Троп-

налъ на златния тронъ и заповѣдалъ да се избиятъ всички деца родени нея нощъ. Но ти това знаешъ вече.

Прѣснала се царската войска да избива малкитѣ душички. Писнали градове и села

Една сиротна майка дълго мислѣла, какъ да спаси детето си, па го притиснала до гърдитѣ, заплакала надъ него, отворила вратата и хукнала да бѣга. Бѣга презъ полето и се обръща.

